

[Ingerlise Koefoed]

ikke bare er kvinder, der har taget ordet, men at også en del mænd har sagt noget. Jeg vil gerne sige til socialministeren, at vi i SF i høj grad dyrker frivillighed og lystbetonet arbejde, og når hr. Gert Petersen steg op på talerstolen her i dag, var det helt noget, han selv havde tilbudt, og absolut ikke noget, som de mange kvinder i gruppen havde tvunget ham til at gøre.

Alle har nævnt næsten de samme problemer såsom de unge familiers dårlige familiemæssige muligheder, behovet for længere barselorlov og kortere arbejdstid, mangel på pasningsmuligheder for de mindre børn, skoleproblemer og arbejdsløshedsproblemer.

Det er klart, at vores indstilling til disse ting er forskellig, og jeg synes også, at der nogle steder i debatten er fremkommet nogle indstillinger, som jeg vil tillade mig at karakterisere som lidt forstokkede eller noget utidssvarende.

Jeg kan sige til kulturministeren, at jeg udmærket kender § 16 c i teaterloven, og at jeg ved, der er penge på den til teatre, der måtte komme i knibe, men jeg vil meget opfordre til, at man gør opmærksom på de støttemuligheder, der foreligger, så teatrene hurtigt kan søge og hurtigt kan få besked på, om de får penge, for det er nødvendigt for deres planlægning af den kommende sæson, at de allerede i begyndelsen af efteråret ved, hvad de har at arbejde med.

Jeg vil gerne tage afstand fra, at jeg skulle have sagt noget dårligt om børnebibliotekerne. Jeg sagde tværtimod, at det trods bibliotekernes store indsats kniber for den seriøse danske børne- og ungdomsbog at klare sig i konkurrencen med den masseproducerede kulørte, samtrykte børnebog fra udlandet. Det føler jeg er et alvorligt problem, også et alvorligt kulturelt problem, bl. a. fordi børnebogen også bruges meget i skolernes undervisning og det er vigtigt, at børnene kan genkende sig selv og deres egne forhold i de børnebøger, de arbejder med i skolen og i fritiden.

Jeg er meget ked af, at undervisningsministeren ikke vil gøre det, jeg sagde, nemlig tvinge kommunerne til at overholde bistandsloven, og jeg vil fortsat arbejde for at gøre opmærksom på, at der er kommuner, der ikke overholder bistandslovens mindstekrav om daginstitutioner.

Jeg er helt klar over, som undervisningsministeren sagde, at ungdomsskolerne kan betyde meget for de store skoleelever. Som jeg har opfattet det i de kommuner, jeg kender, bruges ungdomsskolerne ud over til den almindelige ungdomsskolevirksomhed til alternative klasser for de unge, der har særlig store vanskeligheder ved at klare sig i folkeskolen. Det er udmærket, og der sker mange udmærkede ting, som man kunne lære meget af, og som man delvis kunne overføre til folkeskolen, så man kunne gøre undervisningen dér mere spændende og mere tiltrækkende for de skoletrætte børn.

Hr. Dyremose sagde, at SF synes at være indstillet på, at den økonomiske krise skal vare længe. Hvis vi er det, er vi det ud fra en meget realistisk bedømmelse. For det første tror vi slet ikke, at krisen er et engangsfænomen, og vi tror ikke, at den helt og fuldstændigt kan løses under det system, som vi lever under: det kapitalistiske system. Men for det andet er vi indstillet på, så længe vi har dette system, at arbejde for at afbøde krisens virkninger så meget som muligt, og det mener vi ikke man kan gøre godt og rimeligt over for de svageste i samfundet med meget hårde og pludselige angreb på lønmodtagernes muligheder. Derfor forudser vi, at krisen kommer til at vare længe, og at krisen kan komme til at ramme de svageste i samfundet, ikke mindst børnene og de unge.

Dér, hvor vi partierne imellem vel er mest uenige, er i spørgsmålet om, hvem der har ansvaret for børnene. En del af partierne til højre i salen hævder, at forældrene og alene forældrene har ansvaret, og så er der endda nogle, herunder selvfølgelig fremskridtspartiet, der påstår, at den såkaldte masseproduktion af pædagoger og psykologer har medført en manipulation med børnene, som får en helt anden indstilling end deres forældre.

Men hvorfor er børnene alene forældrenes ansvar, og hvor længe er de det? Jeg har ikke på nogen måde, som det er blevet sagt, villet lægge de voksne for had, men jeg har prøvet på at kalde på de voksne, og jeg har især prøvet på at kalde på lovgiverne, os selv, for at gøre os opmærksom på, at der er mangler i dette samfund, at der er en lovgivning, som i særlig høj grad kommer til at ramme børn og voksne.

Jeg mener ikke, det er rigtigt, som det er blevet sagt, at forældrene, hvis de får for go-